

ภาคผนวกที่ 1

แบบเสนอโครงการวิจัย

แบบเสนอโครงการวิจัย
โปรแกรมวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
วิจัยสิ่งแวดล้อม (4064902)
ปีการศึกษา 2547

- 1. ชื่อโครงการ** การเปรียบเทียบประสิทธิภาพของพืชบุ้งไทยและพักกระเฉดในการดูดซึมตะกั่วที่ละลายในน้ำ
Comparision Efficiency of CONVOLVULACEAE and MIMOSACEAE in Lead Absorption
- 2. ปีการศึกษาทำวิจัย** 2547
- 3. สาขาวิชาที่ทำการวิจัย** วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม
- 4. ประวัติของผู้ทำวิจัย** 4.1 นางสาวจิราพร เพ็งจำรัส กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา^(Miss. Jiraporn Pangjumrat in a bachelor, degree level 3. Branch of Environmental Science. Faculty of Science and Technology, Songkhla Rajabhat University)
4.2 นางสาวพนอน แก้วนพรัตน์ กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา^(Miss. Panom Kaewnoparat in a bachelor, degree level 3. Branch of Environmental Science. Faculty of Science and Technology, Songkhla Rajabhat University)
- 5. อาจารย์ที่ปรึกษา** 1. อาจารย์วรลักษณ์ จันทร์ครินุตร
2. นายศักดิ์ ชนะเกียรติ
- 6. รายละเอียดเกี่ยวกับโครงการวิจัย**
- 6.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา**
ปัจจุบันนี้สิ่งแวดล้อมรอบตัวเราได้เดือดมีคุณภาพลงมาก เนื่องจากมีการนำทรัพยากร่างกายมาใช้อุ่นมากมาย มีสาเหตุมาจากกิจกรรมของมนุษย์ในการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อนำ

ความรู้ใหม่ ๆ มาใช้ในการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรม โดยไม่คำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งในการเพิ่มผลผลิต ย่อมจะก่อให้เกิดของเสียขึ้นและของเสียส่วนหนึ่งก็ได้ระบายน้ำลงสู่แหล่งน้ำ การกระทำดังกล่าวมีผลกระทบสิ่งแวดล้อม เช่น การนำเสียของเหล่าน้ำ การตกค้างของโลหะหนักที่เกินมาตรฐานกำหนด (ศิริพร ผลสินธ์, 2545 : 201) ดังนั้น การรักษาคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำ จึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์โดยตรง การนำน้ำที่มีมาผ่านขั้นตอนการบำบัดก่อนจะปล่อยลงสู่แหล่งน้ำ ซึ่งเทคโนโลยีในการบำบัดน้ำเสียปัจจุบันมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีทั้งข้อดีและข้อเสีย และความเหมาะสมในพื้นที่แตกต่างกันไป โดยเฉพาะระบบบำบัดที่ใช้ในการบำบัดโลหะหนักต้องลงทุนสูง ซึ่งมีนักวิจัยพยายามท่านให้ความสำคัญและสนใจในเรื่องการบำบัดโลหะหนักที่เจือปนในแหล่งน้ำโดยทำการศึกษาค้นคว้าการใช้พืชบำบัดน้ำเสียที่มีการปนเปื้อนของโลหะหนัก เช่น พัคบัวขาว จากแทน กก ฐานุญา ซึ่งง่ายต่อการใช้งานและประหยัดค่าใช้จ่าย (รัชดา บุญแก้ว และวรรณฤทธิ์ หวานเชิง, 2545 : 1)

ระบบปรับปรุงคุณภาพน้ำ เทคนิคลอกคราดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นระบบบำบัดน้ำเสียแบบรวมกล่าวคือใช้ระบบแบบบ่อผึ้ง (Stabilization Pond) ร่วมกับการใช้นีบึงประดิษฐ์ (Constructed Wetland) โดยอาศัยกลไกการทำงานของธรรมชาติช่วยในการปรับสภาพน้ำให้มีคุณภาพดีขึ้น ทำให้ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเทคโนโลยีสูงและเครื่องจักรกลมากนัก ซึ่งจะทำให้ไม่สิ้นเปลืองพลังงานและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ระบายน้ำเสีย แต่สามารถบำบัดน้ำเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภายในบึงประดิษฐ์มีการปลูกพืชต่างชนิดไว้แต่ละบ่อเพื่อให้เหมาะสมกับหน้าที่การทำงานของแต่ละบ่อ เช่น ต้นกากสามเหลี่ยม จากแทน พักบู๊ง พัคบัวขาว ฐานุญา และพักกะเฉด เพื่อช่วยในการลดค่าปั่นໂอดี ในโตรเจนและฟอสฟอรัส ค่าสารแขวนลอยและลดปริมาณโลหะหนักอีกด้วย (โครงการปรับปรุงคุณภาพน้ำ เทคนิคลอกคราดใหญ่, 2543)

ดังนั้น ผู้จัดจึงมีความสนใจที่ศึกษาการใช้พักบู๊งไทยและพักกะเฉด มาทดลองคุณสมบัติที่คล้ายอยู่ในน้ำ อีกทั้งเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการคุ้นชื้นต่ำกว่าระหว่างพักบู๊งไทยกับพักกะเฉด และสนใจที่จะนำพักบู๊งไทยและพักกะเฉดจากบึงประดิษฐ์ของระบบปรับปรุงคุณภาพน้ำ เทคนิคลอกคราดใหญ่ มาวิเคราะห์หาปริมาณต่ำกว่าที่ตกลง เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์กำหนดต่ำกว่าในอาหารตามมาตรฐานกระทรวงสาธารณสุข ตลอดจนเพื่อเป็นแนวทางในการใช้พืชบำบัดน้ำเสียที่มีโลหะหนักเจือปน และป้องกันการเกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชาวบ้านในการนำไปใช้เหล่านี้ไปบริโภค

6.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้พักบู๊งไทยและพักกะเฉดในการคุ้นชื้นต่ำกว่าที่คล้ายในน้ำ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการคุ้นชื้นต่ำกว่าของพักบู๊งไทยและพักกะเฉดที่คล้ายในน้ำ
3. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณต่ำกว่าที่ตกลงในพักบู๊งไทยและพักกะเฉด บริเวณบึงประดิษฐ์ 5 ของระบบปรับปรุงคุณภาพน้ำ เทคนิคลอกคราดใหญ่ กับเกณฑ์กำหนดต่ำกว่าในอาหารตามมาตรฐานกระทรวงสาธารณสุข

6.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการนำผักบุ้ง ไทยและผักกระแส มาระบุกค์ใช้ในการบำบัดน้ำเพื่อลดการปนเปื้อนของตะกั่ว

2. เป็นแนวทางในการเลือกผักบุ้ง ไทยและผักกระแส บริเวณแหล่งน้ำเสียที่มีการปนเปื้อนของตะกั่ว ก่อนจะนำมาริโ哥ค

6.4 สมมติฐาน

ผักกระแสมีประสิทธิภาพในการดูดซึมตะกั่วที่ละลายน้ำได้ดีกว่าผักบุ้ง ไทย

6.5 ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของผักบุ้ง ไทยและผักกระแสในการดูดซึมตะกั่วที่ละลายน้ำในการทดลองได้สร้างแบบจำลอง จำนวน 2 ชุด

ชุดที่ 1 ใส่ผักบุ้ง ไทยในน้ำตัวอย่าง โดยมีความหนาแน่นของผักบุ้ง ไทยร้อยละ 40 ของพื้นที่ผิวน้ำ

ถังควบคุม	ถังที่ 1	ถังที่ 2	ถังที่ 3	
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
เติมสารละลายน้ำที่ความเข้มข้น	0 ppm	10 ppm	20 ppm	30 ppm

เติมสารละลายน้ำที่ความเข้มข้น
ธาตุอาหาร (N, P, K) ความเข้มข้น

0 ppm	10 ppm	20 ppm	30 ppm
10 ppm	10 ppm	10 ppm	10 ppm

ชุดที่ 2 ใส่ผักกระแสในน้ำตัวอย่าง โดยมีความหนาแน่นของผักกระแสร้อยละ 40 ของพื้นที่ผิวน้ำ

ถังควบคุม	ถังที่ 1	ถังที่ 2	ถังที่ 3	
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
เติมสารละลายน้ำที่ความเข้มข้น	0 ppm	10 ppm	20 ppm	30 ppm

เติมสารละลายน้ำที่ความเข้มข้น
ธาตุอาหาร (N, P, K) ความเข้มข้น

0 ppm	10 ppm	10 ppm	10 ppm
10 ppm	10 ppm	10 ppm	10 ppm

ชุดที่ 1 ใช้ผักบุ้ง ไทย (*Ipomoea aquatica* Forsk.) ชนิดที่มียอดสีเขียว โดยได้เลือกศึกษาที่ระดับความเข้มข้นของตะกั่วที่ 10, 20 และ 30 มิลลิกรัมต่อลิตร โดยมีความหนาแน่นของผักบุ้ง ไทยร้อยละ 40 ของพื้นที่ผิวให้ธาตุอาหาร (Nitrogen, Phosphorus และ Potassium)

ชุดที่ 2 ใช้ผักกระแส (*Neptunia oleracea* Lour.) โดยได้เลือกศึกษาที่ระดับความเข้มข้นของตะกั่วที่ 10, 20 และ 30 มิลลิกรัมต่อลิตร โดยมีความหนาแน่นของผักบุ้ง ไทยร้อยละ 40 ของพื้นที่ผิวให้ธาตุอาหาร (Nitrogen, Phosphorus และ Potassium)

ทั้งสองชุดการทดลองใช้ระยะเวลาในการทดลอง 7 วัน

2. เปรียบเทียบประสิทธิภาพในการคุณชั้นตะกั่วที่ละลายในน้ำของผักบุ้งไทยและผักกะเฉด โดยเก็บตัวอย่างน้ำแต่ละถังวันที่ 1 วิเคราะห์หาปริมาณตะกั่วที่ละลายอยู่ในน้ำ จากนั้นปล่อยให้ผักบุ้งไทย และผักกะเฉดคุณชั้น เก็บตัวอย่างน้ำแต่ละถังในวันที่ 7 วันวิเคราะห์หาปริมาณตะกั่วหลังการคุณชั้น

ตารางที่ 1 พารามิเตอร์และวิธีศึกษาที่ใช้วิเคราะห์ตัวอย่างน้ำ

คุณลักษณะ	วิธีการศึกษา
1. pH	เครื่อง pH meter แบบ electrometric
2. อุณหภูมิ	เทอร์โมมิเตอร์
3. Pb	วิธี Atomic Absorption Spectrophotometer (AAS)

6.6 ตัวแปร

ตัวแปรอิสระ : ปริมาณตะกั่ว

ตัวแปรตาม : การคุณชั้นตะกั่วของผักบุ้งไทยและผักกะเฉด

ตัวแปรควบคุม : อุณหภูมิ, ความเป็นกรด – เบส, แสง, ระดับน้ำ, ระยะเวลา

6.7 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง ความสามารถในการทำงานอย่างโดยย่างหนัก เช่น ความสามารถของผักกะเฉดและผักบุ้งในการคุณชั้นตะกั่ว

ผักบุ้งไทย (Water Convolvulus) หมายถึง ชื่อไม้น้ำ *Ipomoea aquatica* Forsk. อยู่ในวงศ์ CONVOLVULACEAE ลำต้นมีลักษณะกลวงมีข้อปล้องตีบเขียว

ผักกะเฉด (Water Cress) หมายถึง ชื่อไม้น้ำ *Neptunia oleracea* Lour. อยู่ในวงศ์ MIMOSACEAE ลำต้นมีลักษณะกลมนยวาวอวนน้ำ มีเนื้อเยื่อคล้ายฟองน้ำหรืออนุรังษีขาว

ตะกั่วที่ละลายในน้ำ หมายถึง การละลายสารละลายตะกั่วที่เตรียมขึ้น จากห้องปฏิบัติการ มีความเข้มข้น 10, 20 และ 30 มิลลิกรัมต่อลิตร

7. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 โลหะหนัก

โลหะหนัก (Heavy metals) หมายถึง โลหะมีความถ่วงจำเพาะสูง ตั้งแต่ 5.0 จีนไป โดยไม่รวม โลหะที่เป็นแอลคาไลน์ (Alkali) และโลหะแอลคาไลน์อิริท (Alkaline earth) ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นธาตุ ตารางที่มีเลขอะตอมอยู่ในช่วง 23 – 29 และอยู่ในคำที่ 4 – 7 ของตารางธาตุ โลหะหนักจึงมีทั้งหมด 68 ธาตุ จากจำนวนธาตุที่เป็นโลหะหนักทั้งหมด 83 ธาตุ โดยทั่วไปโลหะหนักมีสถานะเป็นของแข็ง ยกเว้น

ปportionที่เป็นของเหลวที่อุณหภูมิปกติ มีคุณสมบัติทางกายภาพ คือนำไฟฟ้าและความร้อนได้ดี มีความมันวาว เหนียว สามารถจะรวมตัวกับสารอื่น ๆ เป็นสารประกอบเชิงซ้อนได้หลายรูปแบบที่แสดงรกว่าโลหะอิสระ โดยเฉพาะเมื่อรวมกับสารประกอบอินทรีย์ (รัชดา บุญแก้ว และวรรณฤทธิ์ หวานเจี๊ยง, 2545 : 4)

7.1.1 ตะกั่ว

ตะกั่ว เป็นโลหะที่มีสถานะเป็นของแข็ง สีเทาเข้ม มีจุดหลอมเหลวต่ำ นำ magma ให้ริสุทธิ์ได้ง่าย ทนต่อการผุกร่อนได้ดี ละลายน้ำได้ดี และถาวรเป็นไอได้ที่อุณหภูมิต่าง ๆ ตะกั่วมีอยู่ในรูปอิสระ อิสระเป็นรูปที่มีความว่องไวในการทำปฏิกิริยา และตะกั่วรูปนี้จะเป็นพิษต่อสิ่งมีชีวิตมากที่สุด

ตะกั่วถูกนำมาใช้กันอย่างกว้างขวาง ทำให้เกิดการปนเปื้อนของตะกั่วในสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยเกิดจากน้ำฝน ขยาย และน้ำทึบจากโรงงานอุตสาหกรรม ชุมชน การเกษตรกรรม รวมทั้งการเผาไหม้ของเชื้อเพลิง จากการสำรวจปริมาณความเข้มข้นของตะกั่วในช่วงปี 2529 – 2531 ในแม่น้ำแม่กลอง พบร่วมค่าไม่เกิน 10 ไมโครกรัม/ลิตร ตะกั่วที่พบปนเปื้อนอยู่ในธรรมชาติ อาจอยู่ในรูปสารอินทรีย์หรืออนินทรีย์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางประการ เช่น ลักษณะของดิน และน้ำสมบัติทางกายภาพ และทางเคมี เป็นต้น และหากพื้นที่ไม่มีตะกั่วปนเปื้อนอยู่มาก ก็จะตรวจสอบว่าปริมาณตะกั่วในดินตกอนมีมากตามไปด้วย เพราะเกิดจากการถลอกด้วยหิน และดินที่มีตะกั่วปนเปื้อนอยู่

ความเป็นพิษของโลหะตะกั่ว ปริมาณตะกั่วที่มีในเลือดประมาณ 0.25 ppm จะไม่เป็นพิษถ้าได้รับในปริมาณมากในทันทีทันใดเช่นพนในเลือดมากกว่า 0.8 ppm เกิดเป็นพิษฉับพลันได้ในปั๊สภาวะ ประมาณ 0.15 มิลลิกรัม/ลิตร สำหรับมาตรฐานของตะกั่วในอากาศ ในบริเวณที่ทำงานกำหนดไว้ว่าไม่ควรเกิน 0.2 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตรของอากาศสำหรับคนงานที่งาน 8 ชั่วโมง/วัน หรือ 40 – 42 ชั่วโมง/สัปดาห์ ความเป็นพิษของตะกั่วจะเพิ่มขึ้นเมื่อมีสังกะสีและprotothiumอยู่ด้วย (ไมตรี สุทธิจิตต์, 2531 : 75)

วงพันธุ์ ลิมป์เนนีย์ และคณะ (2540 : 46) "ได้อธิบายธาตุตะกั่วไว้ว่าตะกั่ว (Pb) เป็นโลหะอ่อนสีเทาเงินหรือแกรนีเจน เกิดขึ้นตามธรรมชาติในเปลือกโลก (Earth crust) ในระดับความเข้มข้นประมาณ 13 มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม เป็นธาตุที่อยู่ในกลุ่มของธาตุเรพีเซนเตติฟ (Representative element) โดยมีเลขอะตอม 82 มวลอะตอม 207.19 มีจุดหลอมเหลวที่ 324.4 องศาเซลเซียส จุดเดือดที่ 1,740 องศาเซลเซียส อยู่ในกลุ่มธาตุหมู่ IVA ของตารางธาตุ มีเลขอะตอมที่เดียวกัน กือ 2+ และ 4+ แต่โดยส่วนใหญ่จะมีเลขอะตอมเดียวกัน 2+ ตะกั่วนี้มีน้ำหนักมาก หนักกว่าเหล็กประมาณ 2 เท่า และหนักกว่าเงินประมาณ 3 เท่า เป็นโลหะที่อ่อน สามารถทุบ รีด หลอมได้ง่าย ง่ายต่อการตัดขึ้นรูปปัจจุบันมาใช้ทำเป็นแผ่นหรือห่อ ทนต่อการผุกร่อนได้ดี ทนต่อการคำนวณ และคงทนต่อการตัดขึ้นรูปปัจจุบันมาใช้ทำเป็นแผ่นหรือห่อ ทนต่อการประดิษฐ์และละลายได้บ้างในสารประกอบ อะซิเตทและไนเตรท

7.2 การบำบัดน้ำเสียที่มีตะกั่ว

ตะกั่วเป็นธาตุทรายสิชั่น (Transition) ที่พบกระจายอยู่ทั่วไปในธรรมชาติเป็นโลหะหนักที่มีความอ่อนตัวสามารถดัดริด หรือตีได้ง่าย เนื่องต่อปฏิกิริยาเคมี ทนทานต่อการกัดกร่อน สามารถนำมาผสมกับโลหะต่าง ๆ ได้หลากหลายนิคุณสมบัติเหมาะสมต่อการนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางอุดสาหกรรมที่ก่อให้เกิดน้ำเสียที่ปนเปื้อนด้วยตะกั่ว และโลหะหนักต่าง ๆ ได้แก่ อุดสาหกรรมเหมืองแร่ อุดสาหกรรมชุบโลหะ อุดสาหกรรมเคมี อุดสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น การกำจัดตะกั่วในน้ำเสียจะใช้วิธีการทางเคมีในการเปลี่ยนสารละลายของตะกั่วให้อุดในรูปของสารประกอบตะกั่วที่ไม่ละลายนำโดยการเดินสารเคมี เช่น ใช้โซดาไฟเพื่อให้เกิดการตกตะกอนพลีกในรูปของตะกั่วไฮดรอกไซด์ ($Pb(OH)_2$) ใช้โซดาแอลูฟเพื่อให้เกิดการตกตะกอนพลีกในรูปของตะกั่วคาร์บอเนต ($PbCO_3$) และใช้ฟอสเฟตเพื่อให้เกิดการตกตะกอนพลีกในรูปตะกั่วฟอสเฟต ($Pb_3(PO_4)_2$) นอกจากการตกตะกอนแล้ว การกำจัดตะกั่วออกจาบน้ำเสียสามารถใช้กระบวนการโดยแยกภูแล่นด้วยสารสัมหรือสารประกอบเหล็ก การแยกเปลี่ยนไออกอนและการคุดซับด้วยถ่านกัมมันต์ (Activated Carbon) (ขวัญฤทธิ์ โชคชนาทวีวงศ์, 2545 : 5 – 65)

7.3 การนำพืชมาใช้ในการบำบัดน้ำเสีย

สำหรับพืชนั้นนอกจากจะช่วยในการบำบัดน้ำเสียโดยการคุดซึมธาตุอาหาร โลหะหนักและสารอื่น ๆ ที่ปนเปื้อนมากับน้ำเสียเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการเจริญเติบโต โดยผ่านระบบ rak ก่อนเข้าสู่ลำต้นแล้วระบบ rak ของพืชยังเป็นส่วนสำคัญในการบำบัดน้ำเสีย คือ ทำหน้าที่เป็นที่เกาะของจุลินทรีย์บางชนิดที่อยู่ในดิน ซึ่งทำหน้าที่ย่อยสารต่าง ๆ ในดิน และยังทำหน้าที่เคลื่อนย้ายก้าชออกซิเจน และก๊าซอื่น ๆ จากยอดไปยังราก และจากรากไปยังยอด จึงเป็นการเพิ่มก้าชออกซิเจนให้กับดิน นอกจากนี้ก้าน หรือลำต้นที่อยู่ในน้ำยังเป็นตัวกลางในการกรอง และคุดซึมตะกอน และของแข็งที่ถูกดูดซึมน้ำ ทำให้ความเบื้องของแสงแดดที่ส่องตรงผิวน้ำลดลง จึงช่วยป้องกันการเจริญเติบโตที่มากเกินไปของสาหร่ายที่อยู่ในน้ำ ส่วนก้านลำต้น และใบที่อยู่เหนือน้ำ จะช่วยลดผลกระทบของลมที่มีต่อน้ำ (รัชดา บุญแก้ว และวรรณฤทธิ์ หวันเจ็ง, 2545 : 16)

7.3.1 การบำบัดน้ำเสียด้วยผักตบชวา

น้ำเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญยิ่งต่อสิ่งมีชีวิตทั้งพืชและสัตว์ เพื่อการอุปโภคและบริโภค ดังนั้น ปัญหาที่เกิดจากน้ำทึบเงียบ โคลนต่่อคุณภาพชีวิต ไม่ว่าจะเป็นปัญหาขาดแคลนน้ำหรือปัญหาคุณภาพน้ำ โดยทั่วไปแล้วน้ำจากแหล่งต่าง ๆ มีคุณภาพแตกต่างกัน แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่า BOD ของคุณภาพน้ำโดยทั่วไป

คุณภาพน้ำ	BOD (mg/L)
ดีเยี่ยม	0 – 1.5
ดีมาก	1.5 – 3.0
ดี	3.0 – 6.0
พอใช้	6.0 – 12.0
เลว	มากกว่า 12.0

ที่มา : ข้าวพิพิธ เจนชนกิจ และคณะ, 2533

การที่น้ำมีคุณภาพแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปริมาณสารสกปรกที่เข้าไปในน้ำเรียกว่า นลสารแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ สารพิษ และสารอินทรีย์ปราศจากพิษ

สารพิษ ได้แก่ โลหะหนัก สารอนุ ตะกั่ว ปรอท โครเมียม ทองแดง และอื่น ๆ รวมทั้งยาฆ่าแมลง

สารอินทรีย์ปราศจากพิษ ได้แก่ สารอินทรีย์ที่เกิดจากการย่อยลายของซากพืชและสัตว์เศษอาหาร ตลอดจนน้ำทึ้งจากชุมชนและอุตสาหกรรมบางชนิด

นลสารในน้ำเสียไม่ว่าจะเป็นสารอินทรีย์ สารอนินทรีย์ หรือโลหะหนัก สามารถลดปริมาณให้เหลือน้อยลงหรือแปรสภาพเป็นสารไร้พิษได้ด้วยกระบวนการบําน้ำเสีย ซึ่งมีหลักวิธีและมีข้อได้เปรียบเสียเปรียบแตกต่างกัน

การบําน้ำเสียด้วยผักใบชวาเป็นวิธีที่อาทัยคุณสมบูรณ์ต่อไปนี้ คือ

1. ทำหน้าที่กรอง

ผักใบชวาที่ขึ้นอย่างหนาแน่นเปรียบได้กับการบรรจุวัสดุพูนในกรวยกรองน้ำที่ไอลพ่านกอผักใบชวาอย่างช้า ๆ จะทำให้ของแข็งแขวนอยู่ต่าง ๆ ที่ปนอยู่ในน้ำถูกสกัดกัน นอกจากนั้นแบบแรกผักใบชวาที่มีจำนวนมากจะช่วยกรองสารอินทรีย์ที่ละเอียดและอาศัยชุลินทรีย์ที่เกาะที่รากช่วยคุ้มครองไว้อีกด้วย

2. คุณมลสารในโตรเจนและฟอสฟอรัส

ในการปลูกพืชโดยทั่วไปที่ใช้ดินปลูก พืชจะใช้รากบนอ่อนคุณน้ำและอาหารจากดิน สารอาหารที่พืชต้องการได้แก่ ในโตรเจน ฟอสฟอรัส และโพแทสเซียม เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ผักใบชวานี้ความต้องการในโตรเจนและฟอสฟอรัสเช่นเดียวกัน แตกต่างกันที่ผักใบชวาเป็นพืชที่เจริญเติบโตในน้ำ ดังนั้น การเกิดอาหารจึงใช้รากคุ้มครองอาหารที่อยู่ในน้ำลำเลียง ไปยังใบเพื่อใช้สังเคราะห์แสง ในโตรเจนและฟอสฟอรัสในน้ำเสียจัดเป็นผลสารที่ต้องการกำจัดให้หมดไปการลูกลอกอาหารจากน้ำของผักใบชวา จึงเป็น

การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตามในโครงการในน้ำเสียส่วนมากจะอยู่ในรูปของสารประกอบทางเคมี เช่น สารอินทรีย์ในโครงการ แอนโอมโนเนียมในโครงการ และในเครื่องในโครงการ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ผักตบชวาสามารถดูดในโครงการได้ทั้ง 3 ชนิด แต่ในปริมาณที่แตกต่างกัน คือ ในสภาพที่ใช้ผักตบชวาในการบำบัดน้ำเสียที่มีค่าการบรรเทาในโครงการ 11.6 -76.1 กิโลกรัม/เฮกแทร็ - วัน ผักตบชวาสามารถดูดสารอินทรีย์ในโครงการได้สูงกว่าในโครงการรูปอื่น คือ ประมาณร้อยละ 95 ในขณะที่มูลสารในเครื่องในโครงการและแอนโอมโนเนียมในโครงการจะลดลงประมาณร้อยละ 80 และ 77 ตามลำดับ

จากการลดสารประกอบฟอสฟอรัสในน้ำเสียโดยใช้ผักตบชวาให้ผลที่มีประสิทธิภาพน้อยกว่าในโครงการ เพราะผักตบชวาสามารถดูดฟอสฟอรัสได้ในปริมาณที่ต่ำกว่า

3. การลดสารอื่น

นอกจากในโครงการและฟอสฟอรัสแล้ว ผักตบชวาสามารถลดสารอื่น ๆ ได้ดังต่อไปนี้

คาร์บอน	28	กรัม/ตารางเมตร/วัน
โพแทสเซียม	2	กรัม/ตารางเมตร/วัน
แคลเซียม	1	กรัม/ตารางเมตร/วัน
แมกนีเซียม	0.2	กรัม/ตารางเมตร/วัน
โซเดียม	2	กรัม/ตารางเมตร/วัน

ด้วยคุณสมบัติ จึงมีทางเป็นไปได้ที่จะใช้ผักตบชวาในการบำบัดน้ำเสียจากชุมชนขนาด 5,000 คน โดยใช้บ่อบำบัดขนาดประมาณ 200x200 เมตร ที่บรรจุผักตบชوار้อยละ 40 ของพื้นที่ผิวน้ำ (ข่าวทิพย์ เจน ธนกิจ และคณะ, 2533)

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลังจากที่มีการใช้สิ่งมีชีวิตจำพวกกุลินทรีย์ในการบำบัดสารโลหะหนักที่เจือปนอยู่ในน้ำทิ้งแล้ว ต่อมาจึงได้มีการทดลองนำพืชเข้ามาใช้ในการบำบัดสารโลหะหนักที่เจือปนในน้ำโดยตรง ซึ่งพืชที่ได้รับความนิยมนำมาศึกษามากที่สุดคือ ผักตบชวา ทั้งนี้เนื่องจากผักตบชวาเป็นวัชพืชร้ายแรง การที่สามารถนำผักตบชوانาใช้ประโยชน์ได้จึงเป็นเรื่องดี

ในระยะแรกงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ผักตบชوانำบัดสารโลหะหนักนั้น เป็นการทดลองในห้องปฏิบัติการโดยใช้น้ำเสียที่มีสารโลหะเจือปน ซึ่งเป็นน้ำทิ้งจากโรงงานจริง ๆ ซึ่งจากการทดลองนำผักตบชوانาเลี้ยงแบ่งตามขนาดเด็ก กลาง ใหญ่ ในน้ำทิ้งที่ประกอบไปด้วยโลหะหนัก 3 ชนิด คือ โครงการเมียนทองแดง และนิกเกต พบร่วมประสิทธิภาพในการกำจัดสารโลหะหนักจากน้ำเป็นค้างคาวที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงประสิทธิภาพของผักตบชวาในการกำจัด โครเมี้ยม ทองแดง และนิกเกิล

ชนิดของสารโลหะหนัก	ประสิทธิภาพในการกำจัด (ร้อยละ)		
	ลำต้นขนาดเล็ก	ลำต้นขนาดกลาง	ลำต้นขนาดใหญ่
โครเมี้ยม	46.25	59.3	71.25
ทองแดง	86.51	93.97	99.65
นิกเกิล	81.23	93.37	94.65

ที่มา : สนธิ คชวัฒน์, 2529 : 25

นอกจากนี้ยังพบว่าผักตบชวาที่มีค่า Biomass มากจะมีประสิทธิภาพในการกำจัด โลหะหนักได้สูงตามไปด้วย และการศึกษานี้ยังได้รวบรวมวิธีการที่เป็นไปได้ในการนำผักตบชวาที่คุดชั้น โลหะหนักแล้วนี้ ไปใช้ประโยชน์ โดยได้มีการเสนอให้นำผักตบชวาดังกล่าวไปทำ Biogas หรือนำไปสกัดเพื่อ recycle โลหะหนักเหล่านี้กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (สนธิ คชวัฒน์, 2529 : 26)

เล ธ วน อัน (2539) ได้ศึกษาประสิทธิภาพการใช้พืชบำบัดน้ำเสียจากโรงงานชุบโลหะ โดยใช้ ผักตบชวาและกาก ในการทดลอง ได้จำลองระบบบำบัดน้ำเสียขึ้นประกอบด้วย บ่อเลี้ยงผักตบชวาและ กระถางที่ปลูกกอก ตัวอย่างน้ำเสียได้เตรียม จากการผสมน้ำเสียจากฟาร์มสุกร กับโลหะหนัก Ni และ Cr ให้ได้ความเข้มข้น 10 มิลลิกรัมต่อลิตร น้ำเสียจะถูกปั๊มผ่านเข้าไปในระบบอย่างต่อเนื่องโดยใช้ระยะเวลา กักเก็บ 15 วัน ในบ่อผักตบชวา และ 1.7 วันในกระถางกอก เก็บตัวอย่างน้ำไว้ตรวจสอบห้าโครเมี้ยมและนิกเกิล โดยวิธีอะตอมมิคแอบนวยร์พชัน และวิเคราะห์หาพารามิเตอร์อื่น ๆ เช่น COD, BOD₅ และ TSS ผล การศึกษาพบว่าคุณภาพของน้ำที่ผ่านการบำบัด แล้วอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้มีอิเทินกับมาตรฐานน้ำทึ่ง ของประเทศไทย และสำหรับโครเมี้ยมและนิกเกิลนั้นค่อนข้างสูงเล็กน้อย แต่มีความใกล้เคียงกับค่ามาตรฐาน

ปกรณ์ ประดิษฐ์ทอง (2540) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงธาตุอาหารพืชและโลหะหนัก เช่น ตะกั่ว นิกเกิล โครเมี้ยม แคడเมียม โดยจำลองลักษณะของพื้นที่ชุมชนแบบประดิษฐ์ ทำการบำบัดน้ำเสียชุมชน เมือง จังหวัดเพชรบุรี ใช้พืชชนิด กากกลม ญูปถญ และแปลงทดลองที่ไม่ปลูกพืช ใช้ช่วงเวลาการขังน้ำใน แปลง 3 วัน 5 วัน และ 7 วัน หลังจากนั้นระบายน้ำออกให้แห้ง 3 วัน ทำการเก็บตัวอย่างดิน น้ำ และ พืชจากแปลงทดลอง และเปรียบเทียบประสิทธิภาพการบำบัดน้ำเสียจากการเปลี่ยนแปลงของธาตุอาหารพืช และโลหะหนักในแปลงทดลอง พบร่วมกันพืชในดินมีปริมาณสูงขึ้น ในขณะที่ธาตุอาหารในน้ำที่ออกจากการ แปลงมีปริมาณลดลง เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของโลหะหนัก ธาตุอาหารส่วนที่ลดลงนั้นพบสะสมอยู่ ในดินและพืช แต่โลหะหนักที่ลดลงพบสะสมอยู่ในพืชเท่านั้น

ข่าวทิพย์ เจนธนกิจ และคณะ (2533) การนำผักตบชวามาใช้ในการบำบัดน้ำเสียจากโลหะหนัก พบร่วมกับสารเคมี สามารถลดชั้นโลหะหนักได้ดีในช่วง 3 วันแรก และลดลงเมื่อเวลาเพิ่มขึ้นถึง 10 วัน

7.2 การบำบัดน้ำเสียที่มีตะกั่ว

ตะกั่วเป็นธาตุทรานสิชั่น (Transition) ที่พบระยะอยู่ทั่วไปในธรรมชาติเป็นโลหะหนักที่มีความอ่อนตัวสามารถดัดริดหรือติดได้ง่าย เนื่องจากมีปฏิกิริยาเคมีทันทันต่อการกัดกร่อนสามารถนำมาระบายน้ำกับโลหะต่างๆ ได้หลายชนิดมีคุณสมบัติเหมาะสมต่อการนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดน้ำเสียที่ปนเปื้อนด้วยตะกั่ว และโลหะหนักต่างๆ ได้แก่ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมชุบโลหะ อุตสาหกรรมเคมี อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น การกำจัดตะกั่วในน้ำเสียจะใช้วิธีการทางเคมีในการเปลี่ยนสารละลายของตะกั่วให้อยู่ในรูปของสารประกอบตะกั่วที่ไม่ละลายน้ำโดยการเติมสารเคมี เช่น ใช้โซดาไฟเพื่อให้เกิดการตกตะกอนพลีกในรูปของตะกั่วคาร์บอเนต ($Pb(OH)_2$) ใช้โซดาแอ๊อกเพื่อให้เกิดการตกตะกอนพลีกในรูปของตะกั่วฟอสเฟต ($Pb_3(PO_4)_2$) และใช้ฟอสเฟตเพื่อให้เกิดการตกตะกอนพลีกในรูปของตะกั่วฟอสเฟต ($Pb_3(PO_4)_2$) นอกจากการตกตะกั่วทางเคมีแล้ว การกำจัดตะกั่วออกจาบน้ำเสียสามารถใช้กระบวนการโคลาเกลชั่นด้วยสารสัมหรือสารประกอบเหล็ก การแลกเปลี่ยนไอออนและการคุตซับด้วยถ่านกัมมันต์ (Activated Carbon) (วัฒนาทิวงศ์, 2545 : 5 – 65)

7.3 การนำพืชมาใช้ในการบำบัดน้ำเสีย

สำหรับพืชนั้นนอกจากจะช่วยในการบำบัดน้ำเสียโดยการคุตซึ่งธาตุอาหาร โลหะหนักและสารอื่นๆ ที่ปนเปื้อนมากับน้ำเสียเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการเจริญเติบโต โดยผ่านระบบ rak ก่อนเข้าสู่ลำดับแล้วระบบ rak ของพืชยังเป็นส่วนสำคัญในการบำบัดน้ำเสีย คือ ทำหน้าที่เป็นที่เกาะของจุลินทรีย์บางชนิดที่อยู่ในดิน ซึ่งทำหน้าที่ย่อยสลายสารต่างๆ ในดิน และยังทำหน้าที่เคลื่อนย้ายก้าชออกซิเจน และก้าชอื่นๆ จากขอดไปยัง rak และจากรากไปยังยอด จึงเป็นการเพิ่มก้าชออกซิเจนให้กับดิน นอกเหนือนี้ ก้าน หรือลำดับที่อยู่ในน้ำยังเป็นตัวกลางในการกรอง และคุตซึ่งตะกอน และของแข็งที่หลอยอยู่ในน้ำ ทำให้ความเข้มของแสงแดดที่ส่องตรงผิวน้ำลดลง จึงช่วยป้องกันการเจริญเติบโตที่มากเกินไปของสาหร่ายที่อยู่ในน้ำ ส่วนก้านลำดับ และใบที่อยู่หนึ่งในน้ำ จะช่วยลดผลกระทบของลมที่มีต่อน้ำ (รัชดา บุญแก้ว และวรรณฤทธิ์ หวานเจี๊ยง, 2545 : 16)

7.3.1 การบำบัดน้ำเสียด้วยผักผลไม้

น้ำเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญยิ่งคือสิ่งมีชีวิตทั้งพืชและสัตว์ เพื่อการอุปโภคและบริโภค ดังนั้น ปัญหาที่เกิดจากน้ำทึบเงียบโดยตรงต่อคุณภาพชีวิต ไม่ว่าจะเป็นปัญหาขาดแคลนน้ำหรือปัญหาคุณภาพน้ำ โดยทั่วไปแล้วน้ำจากแหล่งต่างๆ มีคุณภาพแตกต่างกัน แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังตารางที่ 2

ผลและเมล็ด : กลมเป็นกลีบ ขนาดใหญ่ 4-6 เมล็ด มีขับปักคุณหรือผิวเรียบ ผักนี้เป็นทั้งพืชบกและพืชน้ำ ขยายพันธุ์โดยการปักชำหรือใช้เมล็ด เป็นพืชที่ขึ้นได้ในที่แห้งแล้ง พบรดамแหล่งน้ำทั่วไป หนองน้ำ บ่อเลี้ยงปลา ทุ่งนา พบรดั้งในน้ำตื้นและน้ำลึก ทั้งในน้ำนิ่งและน้ำไหลอยู่ห่างๆ

ประโยชน์

ยอดอ่อนและใบใช้เป็นอาหารสด ๆ เป็นผักจิ้มน้ำพริก และนำมาต้มอาบน้ำท่านใช้เป็นยาบรรเทาคอกคูมรักษารอยภายนอกตัว เก็บเกี่ยวต้นๆ ใบคำพอกฝี ตอนพิษสัตว์กัดต่อย ทั้งต้นแก้โรคประสาท ปวดศีรษะ เบาหวาน แก้ต้ออักเสบ บำรุงสายตา รากแก็ตอกขาว แก้ไอเรื้อรัง แก้น้ำมูก แก้ปวดฟัน ผสมกับคอกมะพร้าวน้ำขามและขิงแก้โรคหืด

ผักกระเจด (Water cress)

ผักกระเจด (Water cress) เป็นพืชสมุนไพรน้ำ จัดจำแนกอยู่ในประเภท พืชอยู่น้ำ

ชื่อสามัญ : -

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Neptunia oleracea* Lour.

ชื่อวงศ์ : MIMOSACEAE

ชื่ออื่น : ผักรูน่อน ผักกีด ผักหนอง ผักหละหนอง ผักกระเจด

ลักษณะทางพฤติกรรม

ลำต้น : กลมยาวอ่อนน้ำ เลือยกอดไปบนผิวน้ำ หรือตามพื้นดินที่มีข้อปล้องชัดเจน มีรากงอกออกตามข้อ มีเนื้อเยื่อคล้ายฟองน้ำหรืออนุภาณฑิษฐ์ที่มีลักษณะป้องกันดินจะไม่มีน้ำ แต่ถ้าเดือดอยู่บนดินจะไม่มีน้ำ และลำต้นไม่อ่อน

ใบ : เป็นใบประกอบ แตกจากลำต้นแบบสลับ มีก้านใบ ใบย่อย แตกตรงกันข้าง มี 13-18 คู่ ขนาดเล็ก ขอบใบเรียบ มีขนาดเล็กไว้ต่อสั่งเร้าเมื่อสัมผัสสูญในจะหุบ

ดอก : เป็นดอกช่อแบบเชด ทรงกลมเดี่ยนผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 เซนติเมตร กิ่งที่ซอกใบ ช่อละ 30-50 ดอก มีก้านช่อดอกขึ้นเหนือน้ำ มีก้านช่อดอกขาว 14-18 เซนติเมตร ดอกประกอบด้วยกลีบรวมสีเหลือง ดอกย่อยด้านบนเป็นดอกสมบูรณ์เพศ ดอกด้านล่างเป็นหนัน

ผลและเมล็ด : ผลเป็นฝัก มีลักษณะแบบ มีเมล็ด 4-10 เมล็ด

ผักกระเจดเป็นไม้ล้มลุก จัดอยู่ในประเภทพืชลอยน้ำ ต้นลอยน้ำหรือเลือยแฝ้ใกล้ชายฝั่งพบทั่วทุกภาคของไทย ขึ้นในคู คลอง

ประโยชน์

1. เป็นพืชเศรษฐกิจนิยมนำมารับประทานเป็นอาหาร เป็นผักใบ 100 กรัมให้พลังงาน 29 กิโลแคลอรี่ โปรตีน 6.4 กรัม แคลเซียม 387 มิลลิกรัม พอสฟอรัส 7 มิลลิกรัม เหล็ก 5.3 มิลลิกรัม ในอาชีว 3.2 มิลลิกรัม วิตามินซี 22 มิลลิกรัม เบต้า-คาโรทีน 472.08 หน่วย RE~
2. มีสรรพคุณทางสมุนไพรรักษาโรค
3. ใช้น้ำดื่มน้ำเตี๊ย

7.6 ความสัมพันธ์ของพรรณไม่น้ำกับปัจจัยทางด้านกายภาพ

พรรณไม่น้ำโดยทั่วไปนั้นเจริญได้ดีในบริเวณที่มีน้ำมากและรวดเร็วอย่างไม่น้ำจัดเป็นต้องมีปัจจัยบางอย่างมาเกี่ยวข้องด้วย ปัจจัยทางด้านกายภาพมีความสัมพันธ์กับพรรณไม่น้ำอย่างมาก และสภาพของแหล่งน้ำที่มีพืชขึ้นอยู่ก็มีผลต่อพรรณไม่น้ำ เช่นกัน (สุชาดา ศรีเพ็ญ, 2542 : 11-12) ปัจจัยต่างๆ นั้นมีดังต่อไปนี้คือ

1. แสง เป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับพรรณไม่น้ำมาก การสังเคราะห์ทำให้พืชสามารถสร้างอาหารเพื่อการเจริญเติบโต พืชชอบน้ำ พืชโภค เช่นน้ำ และพืชชายน้ำ จะได้รับแสงโดยตรง พืชได้น้ำจะได้รับแสงสว่างพิเศษไปจากความเป็นจริง พืชที่อยู่ร่องดับความลึกต่างกันก็จะได้รับปริมาณแสงต่างกันไปด้วย และถ้าในบริเวณที่แสงล่องไม่ถึงจะไม่ค่อยพบพรรณพืชเลย

2. อุณหภูมิ เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญกับพรรณไม่น้ำ เช่นกัน พรรณไม่น้ำทนต่าง ๆ ที่เจริญอยู่ในแหล่งน้ำเดียวกันนั้นมักไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมินานนัก พรรณไม่น้ำบางอย่างชอบเข็มในที่อุณหภูมิต่ำ ถ้านำมาปลูกในแหล่งน้ำที่มีอุณหภูมิสูงมากจะเจริญเติบโตได้ไม่ดีนักและเดียวกับพรรณไม่น้ำบางอย่างที่เข็มในประเทศไทยอุณหภูมิสูงมากจะเจริญเติบโตได้ดี นำไปปลูกในประเทศไทย แต่ถ้าพรรณไม่น้ำบางอย่างก็สามารถปรับตัวได้ทั้งในที่อุณหภูมิสูงและอุณหภูมิค่อนข้างต่ำ

3. ปริมาณกําช เป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพรรณไม่น้ำ กําชสำคัญคือกําชคาร์บอนไดออกไซด์ เพราะพืชจำเป็นต้องใช้ในการสังเคราะห์แสงขณะเดียวกันพืชจะพยายามกําชออกซิเจนให้กับแหล่งน้ำ ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับสัตว์น้ำต่าง ๆ จะพบว่าถ้าอัตราการหายกําชคาร์บอนไดออกไซด์ของสัตว์และอัตราการหายกําชออกซิเจนของพรรณไม่น้ำอยู่ในลักษณะที่พอดีกันจะทำให้แหล่งน้ำนั้นมีสภาพที่สมดุลย์ ในแหล่งน้ำลึก ๆ ปริมาณกําชออกซิเจนจะมีน้อยหรือเกือบไม่มีเลย สิ่งที่มีชีวิตทั้งพืชและสัตว์ก็เก็บจะอยู่ไม่ได้เลย

4. ความกระต้างของน้ำ พรรณพืชบางอย่างชอบเข็มในน้ำที่มีหินปูนมากคือชอบเข็มในน้ำกระต้าง ดังนั้นจะเห็นว่าพืชชนิดนี้ไม่เข็มในน้ำที่มีหินปูนน้อย ในขณะเดียวกับพรรณพืชที่ชอบเข็มในน้ำอ่อนก็จะไม่เข็มในน้ำที่มีหินปูนด้วย โดยลักษณะเช่นนี้จะมีผลต่อพรรณไม่น้ำในเมืองชนิดของพืชที่ชอบความกระต้างของน้ำต่าง ๆ กัน

5. ความเป็นกรดเป็นด่างของน้ำ ค่าความเป็นกรดเป็นด่างของน้ำ (pH) จะมีผลต่อการเจริญเติบโต และการกระชาขของพรมไม้น้ำ โดยทั่วไปพืชมักชอบน้ำที่มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างกลาง ๆ คือระหว่าง 7.5-6.5 แต่ก็มีพืชบางอย่างที่สามารถขึ้นได้ในที่ที่มีน้ำมีค่าค่อนข้างเป็นกรด

6. ความชุ่มของน้ำ น้ำที่มีระดับของคินทรียหรือแร่ธาตุมาก เช่น ในลำธารหรือหนองน้ำที่มีระดับน้ำสูง พืชได้น้ำจะได้รับแสงสว่างไม่เต็มที่ ทำให้ไม่สามารถเจริญเติบโตได้บางครั้งถึงกับเน่าตายไป

7. ธาตุอาหารในน้ำ ถ้าในน้ำมีธาตุอาหารที่จำเป็นต่อการเจริญเติบโตของพรมพืชเป็นผลทำให้พืชทุกประเภท ทั้งพืชลอกน้ำ พืชโผล่น้ำ และพืชได้น้ำเจริญเติบโตได้ดีแหล่งน้ำที่รับน้ำเสียจากชุมชนจะมีพืชลอกน้ำเจริญอย่างหนาแน่น ทั้งนี้เพราะในน้ำเหล่านั้นมีธาตุอาหารที่พืชต้องการอยู่เป็นจำนวนมาก

8. สภาพของพื้นดินใต้น้ำ ผิวน้ำถ่างของแหล่งน้ำที่เป็นกรด ตราย หิน ดิน โคลน และดินที่เกิดจากชาภพทรายทับถมกัน ลักษณะเช่นนี้มีผลต่อพรมไม้น้ำ ทั้งต่อชนิดของพืชและต่อการเจริญเติบโตของพืช

9. การเคลื่อนที่ของน้ำ ในแหล่งน้ำที่เป็นสารบ่อ บ่อ บึง หรือทะเลสาบ การเคลื่อนที่ของน้ำเกิดจากกระแสลม ทำให้เกิดการหมุนเวียนของน้ำ แต่ในลำธารหรือแม่น้ำการเคลื่อนที่ของน้ำเกิดจากการไหลของกระแสน้ำ ซึ่งจะขึ้นเรื่อยๆตามจะมีอิทธิพลต่อพรมพืชที่บ่อน้ำ พืชบางอย่างชอบขึ้นในที่น้ำไหลเพื่อจะได้รับแร่ธาตุและกําชีวามากับกระแสน้ำ พืชพากนี้จะมีรากยึดแน่นกับพื้นดิน ในมักเห็นยวและพลิ้วไปตามกระแสน้ำได้ พืชบางอย่างชอบขึ้นในน้ำนิ่งเพื่อใบจะได้รับแสงได้เต็มที่ ในมักเประนางถึกขาดได้ง่าย

7.7 ระบบปรับปรุงคุณภาพน้ำ เทศบาลนครหาดใหญ่

7.7.1 สถานที่ตั้งระบบบำบัดน้ำเสีย

ระบบบำบัดน้ำเสียตั้งอยู่บริเวณตำบลล้านนาออย และตำบลคลุเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในพื้นที่ขนาดประมาณ 2,040 ไร่ 2 งาน 216 ตารางวา อยู่ห่างจากเทศบาลฯ ไปทางทิศเหนือประมาณ 13 กิโลเมตร ซึ่งเทศบาลนครหาดใหญ่ ดำเนินการจัดซื้อในวงเงิน 629.86 ล้านบาท โดยใช้งบประมาณเงินอุดหนุนจากกองทุนฯ งบประมาณจากโครงการพัฒนามืองหลัก และงบประมาณสมทบทางเทศบาลนครหาดใหญ่

7.7.2 ระบบรวมน้ำเสีย

ระบบรวมน้ำเสียเป็นแบบรวม (Combined System) ออกแบบให้รับได้ทั้งน้ำฝนและน้ำเสียจากบ้านเรือน พาณิชยกรรมและแหล่งกำเนิดน้ำเสียอื่น ๆ เพื่อรับน้ำที่มีน้ำเสียไหลลงสู่แหล่งน้ำธรรมชาติ อันได้แก่ คลองเตย และคลองอุ่คهةอิกต่อไป โครงสร้างระบบประกอบด้วยท่อรวมน้ำเสียขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง ศั้นแต่ 0.60 – 2.00 เมตร ความยาวรวมทั้งสิ้น 24.5 กิโลเมตร สถานียกระดับน้ำ (Lift Station 4) แห่ง สถานีสูบน้ำเสีย 1 แห่ง ท่อส่งน้ำเสียแรงดันขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 1.50 เมตร เพื่อส่งน้ำเสียจากสถานีสูบน้ำเสียไปที่ระบบบำบัดน้ำเสีย ความยาวรวม 9.5 กิโลเมตรและอาคารน้ำเสีย

(Combined Sewer Overflow หรือ CSO) จำนวน 203 แห่ง เพื่อผันน้ำส่วนที่เกิน 5 เท่าของปริมาณ น้ำเสียในถังแล้ง (หรือ 5 Dry Weather Flow) ออกสู่แหล่งรองรับน้ำ ดังนั้น น้ำเสียหรือน้ำเสียรวมน้ำฝนที่มีปริมาณไม่เกิน 5 Dry Weather Flow จะถูกรวบรวมและส่งต่อไปยังระบบบำบัดน้ำเสียรวมต่อไป นอกจากนี้ได้มีการออกแบบระบบท่อระบายน้ำเสียแบบท่อแยก (Separated System) เพื่อแยกน้ำฝนและน้ำเสียไม่ให้ไหลรวมในท่อเดียวกัน สำหรับพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อเตรียมการก่อสร้างในอนาคตด้วย

7.7.3 ระบบบำบัดน้ำเสียรวม (หรือระบบปรับปรุงคุณภาพน้ำ)

ระบบบำบัดน้ำเสียรวมเทศบาลนครหาดใหญ่ สามารถรองรับน้ำเสียได้ระยะเวลา 20 ปี กล่าวคือ ในระยะเวลา 10 ปีแรก พ.ศ. 2539-2548 สามารถรับน้ำเสีย (Dry Weather Flow) ประมาณ 69,000 ลบ.ม. ต่อวัน และในระยะ 10 ปีถัดไป (พ.ศ. 2549-2558) จะรับน้ำเสียได้รวมทั้งสิ้น ประมาณ 138,000 ลบ.ม. ต่อวัน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมดังกล่าวเป็นระบบแบบบ่อผึ้ง (Stabilization Pond) ร่วมกับการใช้บึงประดิษฐ์ (Constructed Wetland) โดยอาศัยกลไกการทำงานของธรรมชาติช่วยในการปรับสภาพน้ำเสียให้มีคุณภาพดีขึ้น ทำให้ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเทคโนโลยีขั้นสูงและเครื่องจักรมากนัก ซึ่งจะทำให้ไม่สิ้นเปลืองพลังงานและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการระบบบำบัดน้ำเสียอีกด้วย การบำบัดน้ำเสียดังกล่าว มี 4 ขั้นตอน คือ การบำบัดเบื้องต้น (Preliminary Treatment) การบำบัดขั้นแรก (Primary Treatment) การบำบัดขั้นที่สอง (Secondary Treatment) และการบำบัดขั้นสูง (Advanced Treatment)

8. ระยะเวลาการดำเนินงานวิจัย

ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2547 – เดือนพฤษภาคม 2548

9. สถานที่ทำการวิจัย

สถานที่ทำการทดลองและวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำ ณ ศูนย์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

10. แผนการดำเนินงานตลอดโครงการ

ขั้นตอนการดำเนินงาน	ปี/เดือน							
	2547				2548			
	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.
1.ศึกษาเอกสารและเก็บข้อมูล	↔							
2.วางแผนดำเนินการ	↔							
3.เสนอแบบโครงการวิจัย		↔	↔					
4.ตรวจเอกสาร			↔	↔				
5.ดำเนินการวิจัย				↔			↔	
6.วิเคราะห์ผลการทดลอง						↔	↔	
7.สรุปผลและอภิปรายผล							↔	↔
8.จัดทำรูปเล่มรายงาน								↔

11. งบประมาณในการวิจัย

ค่าใช้จ่าย

ค่าถ่ายเอกสารคันค้วา	100	บาท
ค่าจ้างพิมพ์	1,000	บาท
ค่าถ่ายเอกสารสี	200	บาท

ค่าวัสดุ

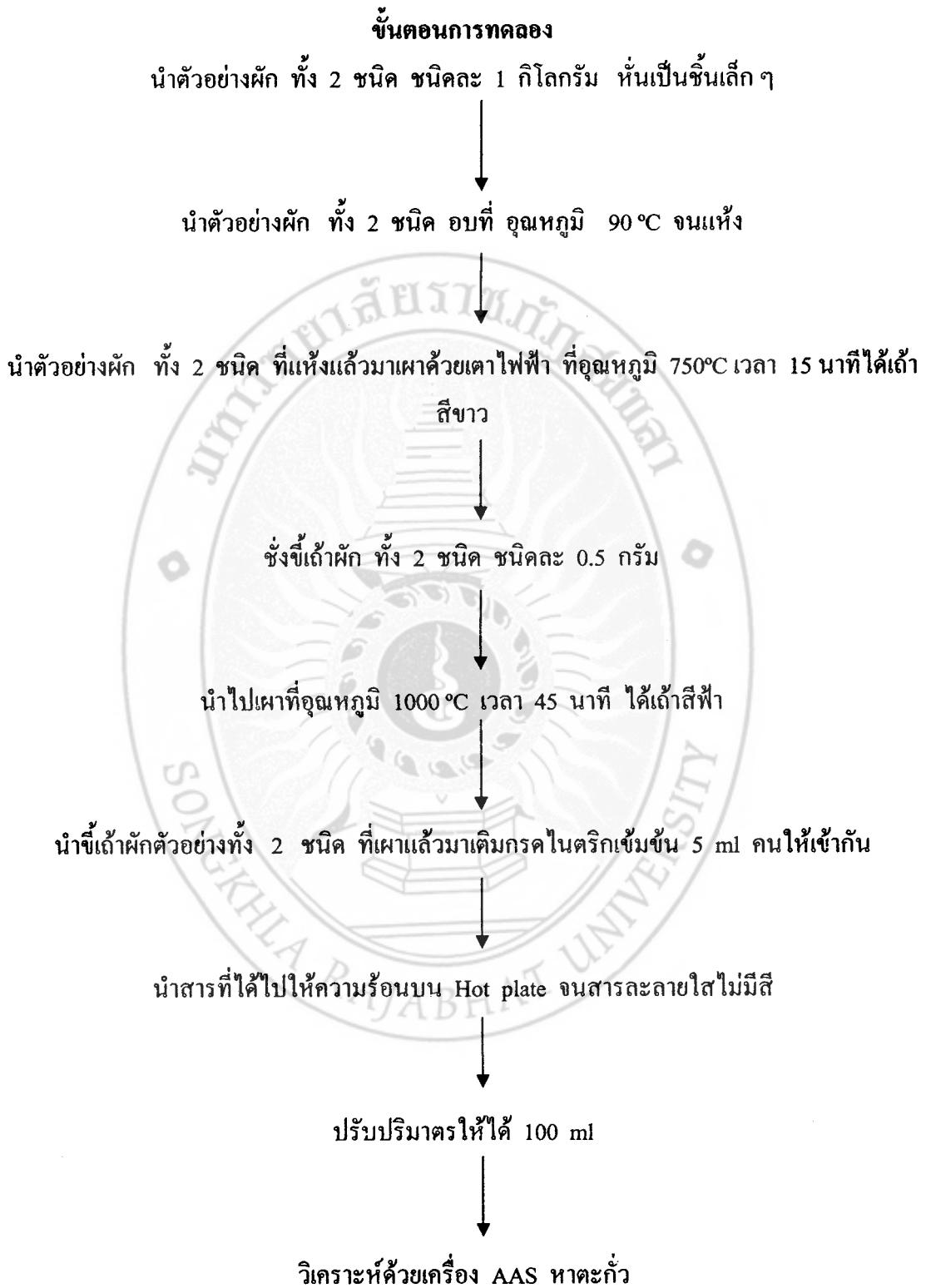
ค่าวัสดุสำหรับการวิจัย	5,000	บาท
รวมทั้งสิ้น	7,000	บาท

ภาคผนวกที่ 2

การวิเคราะห์ปริมาณตะกั่วที่ตกค้างในผักบุ้งไทยและผักกะเนด

การวิเคราะห์ปริมาณตะกั่วที่ตกค้างในผักบุ้งไทยและผักกะเพรา

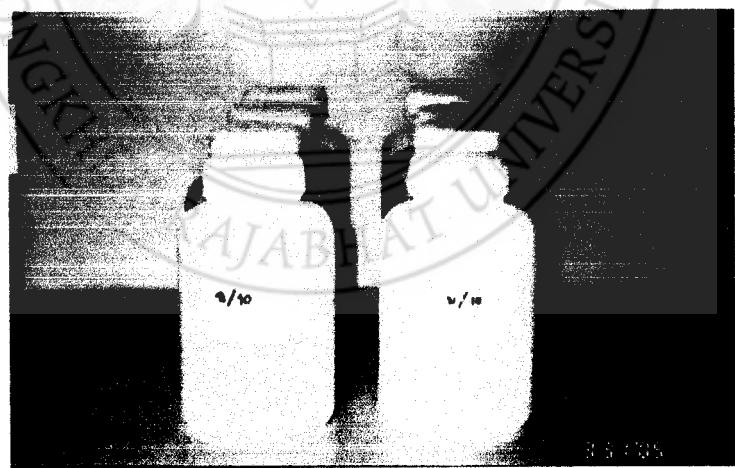

ภาคผนวกที่ 3

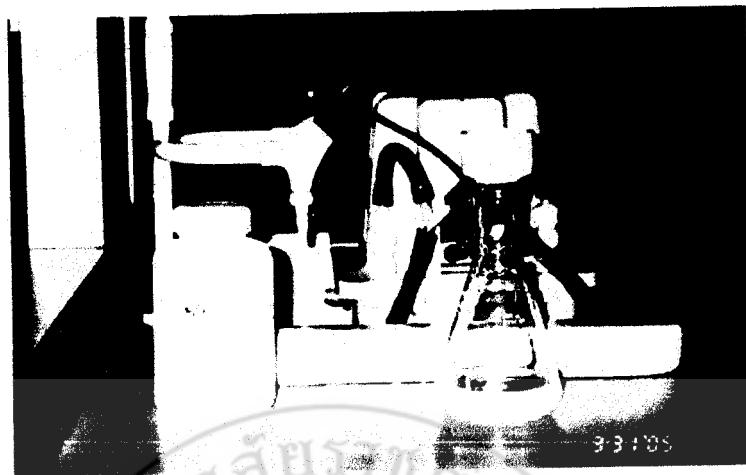
ภาพการทดสอบและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ

ภาพที่ 1 แบบจำลองการดูดซึมตะกั่วของผักปูนไทยและผักกะเฉด

ภาพที่ 2 ตัวอย่างน้ำที่ใช้ในการวิเคราะห์

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการกรองน้ำตัวอย่าง

ภาพที่ 4 ภาพเครื่อง Atomic Absorption Spectrometer (AAS)